

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תשעג
ערב ש"ק פ' צו, שבת הגדול - יו"ד ניסן
ה'תשס"ט - שנת הקהל

לגרש את חושך הגלות
במעמד ברכת החמה

שיחת כ"ק אד"ש מה"מ
בפרסום ראשון בלה"ק

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שנת השישים לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ו שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכי"ר

לרגל יום הבהיר

י"א ניסן

🌀 🌀 🌀

יום מלאת מאה ושבע שנה

לכ"ק אדוננו מורנו ורבינו

מלך המשיח

🌀 🌀 🌀

- כי גדול מעל שמים חסדך ועד שחקים אמתך -

🌀 🌀 🌀

יהי רצון שנזכו לראות בעיני בשר

התגלות מלכותו

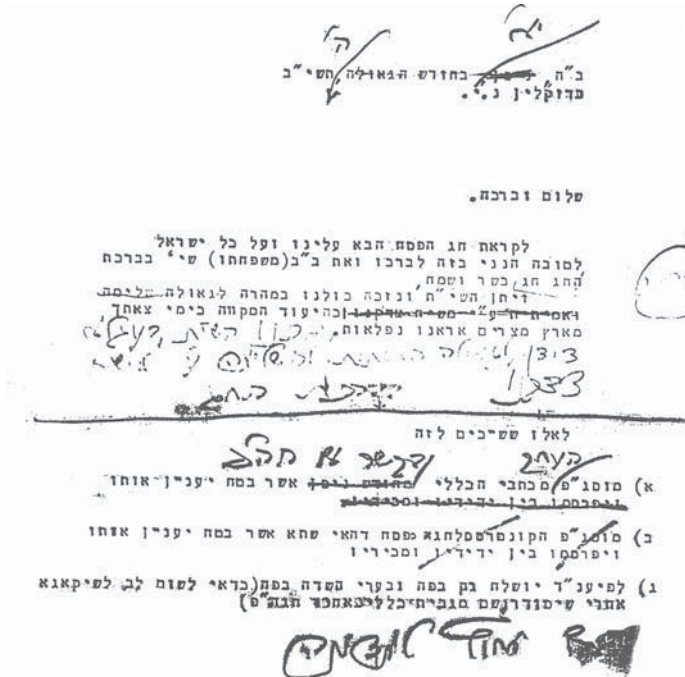
ויגאל את כלל ישראל מהגלות

ויולכינו קוממיות לארצנו נאו ממש

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ביר יוסף אר' לייב זיל חוב' פאולין רות ביר יצחק עיה
ולענין ר' יוסף אר' לייב ביר משה באר חוב' מרת חשא ביר נטע אורי עיה ולענין ר' מאיר ביר צבי עיה שמאל
והקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

י"א בחודש הגאולה

בעמדנו ערב יום הבהיר י"א בניסן ולקראת חג הפסח הבעל"ט, הבאנו צילום מיוחד (מוקטן) ממכתב כללי שכתב כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בתקופת חודש ניסן ה'תשי"ב, וגם מהוראותיו של הרבי למי ולאן לשלוח את המכתב (הקטע הראשון שבצילום נדפס באג"ק ח"ה ע' שטו)

פענוח הצילום (הכתי"ק בא בהדגשה):

ב"ה, י"א בחודש הגאולה, ה'תשי"ב. ברוקלין נ.י.
שלום וברכה.

לקראת חג הפסח הבא עלינו ועל כל ישראל לטובה הנני בזה לברכו ואת ב"ב (משפחתו) שי' בברכת חג, חג פסח כשר ושמח.

וכהיעוד המקווה כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות, יזכנו השי"ת, בעגלא דידן, לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו.

המשך הפענוח בסוף עמוד 13

בברכת החג

ב"ה

3 דבר מלכות

בשבת זו צריכה לבוא הגאולה בפועל! / משיחת שבת הגדול היחשמי"ז

9 זמן הגאולה

לגרש את חושך הגלות במעמד ברכת החמה / פרשת השבוע והזמן הנוכחי באור הגאולה

14 המעשה הוא העיקר

וגמלמן שצועק "משיח נאו" / הוראות למעשה בפועל

13 כתי"ק - פרסום ראשון

י"א בחודש הגאולה / הגהת כ"ק אד"ש מה"מ למכתב מחודש ניסן התשי"ב

המדור "המעשה הוא העיקר" מוקדש

לעילוי נשמת הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאח ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה חי' הנה בת ר' מאיר שמריהו ורחל - נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

המדור "כתי"ק - פרסום ראשון" מוקדש

לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

יחי המלך /

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 646-544-5386

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': 960-0667 (03) • פקס: 960-7219 (03)

דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

הקונטרס מוקדש לע"נ הרה"ח ר' שלמה ב"ר צבי הירש ע"ה מיידנצ"ק

לרגל יום ה"אצ"רייט" החמישי - ביו"ט הראשון של חג הפסח

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

ג'נטלמן שצועק "משיח נאו"

[. .] כשם שההרגש שרוצה "משיח נאו" צריך להיות חדור בו עד שיזעק מתוכו ("שרייט זיך פון עם ארויס") – כך גם כשמדברים עם יהודי שני על תורה ומצוות ויהדות, צריכים לכל לראש לצעוק לו: "משיח נאו", וכל-כך לצעוק עד שגם הוא יתחיל לצעוק "משיח נאו"!

מישהו יכול לחשוב, שהגישה לדבר עם הזולת על יהדות היא – בסדר מסודר ("סטאטעטשנע"), ללא שום צעקות, שהרי "דברי חכמים בנחת נשמעים"¹, וללא שום ריצות ("לויפעריי") – אלא "עקב בצד גודל" [אמנם לא באופן שהרמב"ם² שולל, אלא הכוונה "בנחת", מעט יותר מהר מ"עקב בצד גודל" ממש]...

ולכל לראש יאמר לו "שלום עליכם", אח"כ ישאל אותו "מה שלומך"? (ובשפת המדינה – "האָ דו יו דו", שהרי יודע את שפת המדינה...), והתרגום באידיש: "וואָס מאַכסטו אין געזונט" [= איך הבריאות], ויוסיף וישאל אותו כדרך העולם: מה שלום אשתו ובני ביתו, בניו ובני בניו, איך הולכת הפרנסה ומה אתה עושה וכו' וכו', ורק אח"כ יתחיל לדבר עמו על יהדות, ולאחר מכן, כשהשני יאחוז בזה), הוא אולי ידבר איתו אודות הגאולה ע"י משיח.

ולטענתו – הוא למד סדר זה מהנהגת הבעש"ט, שנהג כן בעצמו³.

אבל שהוא ילך ויצעק לשני "משיח נאו" – זו לא הדרך של "ג'נטלמן", והוא הרי "ג'נטלמן"!!!

אומרים לו: בדיוק כפי שאתה בעצמך צריך לצעוק "משיח נאו", כך גם כשאתה הולך לדבר עם יהודי שני על יהדות – לכל לראש עליך לצעוק לו: "משיח נאו"! ולא רק שזה לא זיק, אלא אדרבה, זו הדרך שתפעל עליו:

כאשר אותו יהודי יראה שהמדבר איתו הוא אדם נורמלי בכל שאר הדברים, אינו מכה אותו, לא מתנהג כמו שור נגח, מתלבש נורמלי, אך כשמגיע ליהדות צועק לו "משיח נאו" – אזי יראה שכוונתו אמיתית, ודווקא זה יפעל עליו!

היהודי השני (אשר אליו הולכים לדבר) בפנימיות נפשו גם רוצה לצעוק "משיח נאו", אך כיון שפנימיותו מכוסה בקליפה והקליפה מכוסה בבוע ובחלודה – לכן אין הוא יודע שרצונו לצעוק זאת!

והעצה לזה היא: לא לגשת ולדבר איתו על ענינים צדדיים, ובדרכי נימוס (כנ"ל) – היות ועי"ז אפי' את הבוע לא יסירו ממנו! אלא לצעוק לזולת באמת "משיח נאו" (אבל בצורה נורמלית) – וזה יחדור לתוכו, ובמילא יסיר ממנו את הבוע מהקליפה⁴, עד שיוריד את הקליפה עצמה⁴ – ויפעל עליו שיתקרב ליהדות, עד שגם הוא יצעק "משיח נאו".

וכנראה במוחש, שדוקא דרך זו פועלת על הזולת. . ועוד ועיקר: "טעמו וראו" – נסו את הדרך הזו ותראו אם זה מצליח!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ צו, שבת הגדול ה'תשמ"ה – בלתי מוגה, ועד הנחות התמימים)

(1) קהלת ט, יז. (2) ראה סה"מ אידש ע' 138 ואילך. ועוד.

(2) הל' דעות פ"ה ה"ח. וראה שבת סב, ב. וש"נ. (3) ראה תניא ספ"ט (לח, א) ע"ז.

וראה גם סוטה כב, ב ובפרש"י.

בשבת זו צריכה לבוא הגאולה בפועל!

בקביעות שנה זו ניתוסף ענין מיוחד ב"שבת הגדול" – שהוא חל

"בעשור לחודש", כשם שהי' בפעם הראשונה • שאז ישנה נתינת כח מיוחדת לעשות את העבודה בעולם ביתר שאת, מכיון שהעולם לא רק

אינו מהוה שום סתירה לעבודתו, אלא אדרבה – עוד מסייע • ובפשטות: שהיום ממש כל העולם מוכן לגאולה האמיתית והשלמה, ורק צריכים שהיהודי יגלה ויביא זאת בפועל! • קטעים משיחת ש"פ מצורע, שבת הגדול, יו"ד ניסן ה'תשמ"ו* – בלתי מוגה, תרגום חפשי

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

בעשרה מיבעי לי', מאי בעשור? שהרי בפשטות הכוונה ליום העשירי – והיו צריכים לכתוב את הלשון הרגיל בזה: "בעשירי לחודש הזה", שפירושו היום העשירי (וע"ד מ"ש "באחד לחודש"⁷ או "בחמשה עשר יום לחודש"⁸), ולא "בעשור" שפירושו שיום זה כולל את כל עשר הימים⁹.

ומבארים¹⁰, שביום זה – "בעשור לחודש הזה" – מאירים כל עשר הבחינות, השלימות דכל עשר הספירות דאצילות. ולכן כתוב

גו' החודש שנאמר בהתוועדות.

(6) ח"ג רנ, א. ח"ב לט, סע"ב. ב. ב.

(7) אמור כג, כד. ועוד.

(8) שם, י. שם, לד (הובא בזהר שבהל' הבאה) ועוד.

(9) ראה מקדש מלך לזח"ק קב, ב. הובא באוה"ת שם.

ושם ע' רסג.

(10) ראה אוה"ת שם ע' רפב-ג. וראה מק"מ לזח"ג

רנ, א (ע"פ טעות שם: רנ, ב).

א. בקביעות שנה זו ניתוסף ענין מיוחד ב"שבת הגדול" – שהוא חל "בעשור לחודש"¹, כשם שהי' בפעם הראשונה² (כמדובר בהתוועדות שלפנ"ז³) שחמשה עשר בניסן חל ביום חמישי, והשבת שלפני זה – שבה לקחו בני ישראל את השה ובה אירע הנס ד"למכה מצרים בכוריהם⁴ – היתה "בעשור לחודש".

ויש ללמוד מכך הוראה, בקשר לכללות התוכן ד"שבת הגדול".

ב. והענין: על הפסוק "בעשור לחודש הזה" מקשה חסידות⁵ (בשם הזהר⁶): "בעשור

(*) כקביעות שבת הגדול בשנה זו – יו"ד ניסן.

(1) בא יב, ג.

(2) שבת פז, ב. שו"ע אדה"ז או"ח סת"ל ס"א.

(3) ש"פ שמיני – סה"ש תשמ"ו ח"ג ע' 1.

(4) תהלים קלו, י.

(5) אוה"ת בא ע' רפב ואילך. וראה מאמר ד"ה ויאמר

”בעשור” כי הוא כולל את כל עשר הדרגות.
ג. וביאור העניין:

עשר ספירות דאצילות (שמאירות) בעשור (לחודש הזה) – יש בהם שלימות ומעלה מיוחדת לגבי כל שאר הדרגות, הן לגבי הדרגות שלמטה מאצילות, ואפילו לגבי הדרגות שלמעלה מאצילות. כמובן ממה שאומרים שעשר הספירות דאצילות הם “עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר”¹¹:

מזה ששוללים ואומרים שהם “עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר” מובן, שישנה מציאות של “תשע” ו”אחד עשר”¹², כי אם לא – אין מקום לשלול זאת.

כמו-כן מובן שהמציאות ד”תשע” ו”אחד עשר” היא מציאות בקדושה¹² – שהרי באצילות לא שייך לשלול ענין דהיפך הקדושה, מאחר ואין שם היפך הקדושה¹³.

ואם-כן, אע”פ שבקדושה ישנה מציאות של “תשע” שהיא למטה מבחי’ עשר שבאצילות, וכן מציאות של “אחד עשר” שהיא למעלה מבחי’ עשר שבאצילות – אומרים שבאצילות יש “עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר”, כלומר, שהשלימות דאצילות מתבטאת דוקא בעשר ספירות לא פחות ולא יותר. ובזה ישנה מעלה באצילות לגבי כל הדרגות האחרות, לא מיבעי לגבי בחי’ תשע שלמטה מאצילות, אלא אפילו לגבי בחי’ אחד עשר שלמעלה מאצילות.

תיכף יקימו רעש גדול באמת (“וועט מען דאך גלייך אויפהויבן דעם אמתן שטורעם”) – היתכן לומר שלאצילות ישנה מעלה לגבי הדרגות שלמעלה מאצילות!?

(11) ספר יצירה פ”א מ”ד.

(12) ראה מאמרי אדה”ז הנחות הר”פ ע’ לד. ביאורה”ז להצ”צ (כרך א’) ע’ ערה. (כרך ב’) ע’ תתלג.

(13) ראה ע”ח שער מג פ”א. וראה שם שער מז פ”ד. שער מח פ”ג. לקו”ת במדבר ג, ג ואילך. ובכ”מ.

אבל כך מובן בפשטות ממה שאומרים שבאצילות יש “עשר ולא אחד עשר”, וכיון שכך, מובן שכן הוא גם ע”פ פנימיות הענינים.

בודאי ישנה גם מעלה בבחי’ “אחד עשר” לגבי בחי’ “עשר” שבאצילות; אבל כאשר עומדים “בעשור לחודש הזה”, כשכל עשר הדרגות מאירות, “עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר”, ולומדים אודות זה בתורה – מובן שצריכים לחשוב אז ולהיות מונחים לגמרי במעלה דבחי’ עשר, וזוהי תכלית השלימות ותכלית העילוי באותו הזמן לגבי שאר כל הבחינות, גם לגבי המעלה דבחי’ “אחד עשר” דקדושה (שלמעלה מאצילות), ועאכו”כ לגבי בחי’ תשע.

עד ש”במקום שמחשבתו של אדם שם הוא נמצא”¹⁴ – כאשר חושבים על המעלה דבחי’ עשר שבאצילות, אזי “שם הוא נמצא” – נמצאים באצילות, עם המעלה דבחי’ עשר שבאצילות!

[. .] בשנה אחרת, כש”שבת הגדול” יוצא ביום אחר בחודש [לאחרי יו”ד ניסן] (לדוגמא – בערב פסח, י”ד ניסן), או לפני י’ ניסן – יום זה הוא ה”שער” לכל הענינים, והקביעות אז היא תכלית השלימות. לדוגמא: כאשר “שבת הגדול” יוצא בערב פסח, יש לו מעלה (לגבי קביעותו ביו”ד ניסן) שהוא כולל בתוכו י”ד ימים של הכנות לפסח;

אבל לאידך גיסא, כאשר “שבת הגדול” יוצא “בעשור לחודש הזה”, כשמאירים עשר הספירות דאצילות, הרי אז זו תכלית השלימות וה”שער” לכל הענינים.

ועוד ועיקר: קביעות זו ד”שבת הגדול” (“בעשור לחודש הזה”) – היא אותה הקביעות שהיתה בשנה הראשונה (כשיצאו בני”ממצרים), שבקדושה פעם ראשונה איננה רק ראשונה בזמן, אלא גם ראשונה באיכות,

(14) כש”ט (הוצאת קה”ת) הוספות סל”ח. וש”נ.

– תורה, עבודה (תפלה) וגמ”ח (צדקה)²¹:

ענין התפילה מקויים בפשטות בעשיית ברכת החמה; גם ענין התורה ישנו באמירת הפסוקים מתורה שבכתב, ומהברייתא בתורה שבעל-פה המופיעים בנוסח סדר ברכת החמה.

כדי לצרף גם את הקו השלישי – גמ”ח, לכך יש לתת צדקה בסמיכות לאמירת סדר ברכת החמה (בנוסף על הצדקה שנותנים ע”ד הרגיל בשחרית) [..].

הזדמנות מיוחדת במינה לחנך את “הטף”

ח. בהמשך להאמור לעיל – ע”ד עריכת ברכת החמה “ברוב עם הדרת מלך” – יש להדגיש ולומר בפירוש שזה כולל בתוכו את כל בני ישראל – אנשים, נשים וטף.

כלומר, בנוסף לכך שאנשים ונשים (בנפרד) יתאספו “ברוב עם” לעשות את הברכה – עליהם להביא איתם גם את ה”טף”, הילדים הקטנים, ילדים וילדות.

ובפרט כמודגש בשנה, שהיא שנת הקהל, “הקהל את גו’ האנשים והנשים והטף”,

והרי זו הזדמנות מיוחדת במינה לחנך את הילדים ליהדות ולענינים טובים, עי”ז שיביאום לברכת החמה ויסבירו להם מה זה עם כל ההפלאות שבדבר, ושמדובר במאורע המתרחש פעם בעשרים ושמונה שנה – זה יעורר בהם תשוקה ולהט לענין זה בידעם שעליהם לחכות עוד עשרים ושמונה שנים עד שיוכלו לקיים מצוה זו פעם נוספת, שאז יהיו כבר מבוגרים.

ט. ויה”ר שכבר בשבת זו יקבלו את ההחלטה לקיים את מצוות ברכת החמה עם כל פרטי’ ביום רביעי הבא עלינו ועל כל ישראל לטובה –

הרי זה יהי’ הכלי לביאת המשיח עוד לפני יום ד’, ואיתו (או לפניו) יבוא אליהו התשבי, שתשבי יתרוץ קושיות ואבעיות²², ויפתור את כל הספיקות שישנם בקיום מצוה זו.

ובאם משיח יתעכב ח”ו (ולא יבוא תיכף ומיד) – אזי יבוא מיד ביום רביעי, ש”בתולה נשאת ליום הרביעי”²³, שאזי יהי’ הנישואין והיחוד דקוב”ה ושכינתו, הנישואין והיחוד של הקב”ה וישראל, שיהיו בשלימות ובגלוי בביאת משיח צדקנו, בהר הבית ובבית המקדש השלישי שבירושלים.

(קטעים משיחת ש”פ תזריע, פ’ החודש ה’תשמ”א – בלתי מוגה)

(21) כדי שיהי’ “חוט המשולש” (מלקו”ש שם). זח”ג כח, א. וראה גם ערוך השלם בערכו.

(22) תויו”ט סוף מס’ עדיות. של”ה תט, א. והוא ע”פ (23) ריש כתובות. וראה לקו”ש ח”ב ע’ 194.

המשך הפענוח מעמוד 15:

לא לו ששייכים לזה

א) מוסג”פ העתק מכתבי הכללי בקשר עם חה”פ אשר בטח יעניין אותו.

ב) - נמחק ע”י כ”ק אד”ש. ג) לפיענ”ד יושלח רק בפה ובערי השדה בפה (כדאי לשים לב לשיקאגא אחרי שיסודר שם מגבית כללי אחרי חגה”פ) [והוסיף:] גם מחוץ למדינה.

שהרי עצם הדבר שזכו לחיות ("דורכגעלעבט") עשרים ושמונה שנה בחסדו של הקב"ה, ובפרט 28 השנים האחרונות (מאז ברכת החמה הקודמת בשנת תשי"ג) בהם אירעו כמה וכמה ענינים, וזוכים לברך את ברכת החמה בשנה זו – הרי על זה לבד יש מה לברך שהחיינו!

ובפרט שבברכת החמה מברכים את הקב"ה, וכאשר יהודים מברכים ברכה עונה הקב"ה אמן, שהרי "מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל"¹⁶, וכשם שיהודים צריכים לענות אמן כשמברכים ברכה – כך גם הקב"ה עונה אמן על הברכה, ומכיון שהקב"ה עונה אמן עונים יחד איתו כל הפמליא שלו עם המלאכים, השרפים והאופנים וכו' בכל העולמות!

ונמצא שכאשר יהודי יברך ברכת החמה כאן למטה – הקב"ה ופמלייתו יחד עם עשרות אלפי מלאכים, יענו כולם אמן!

וביודעו זאת, הרי די בכך כדי לפעול אצל היהודי (שמברך את הברכה) שמחה גדולה ביותר.

המורם מכל הנ"ל: ברכת החמה הוא דבר נפלא שאין למעלה ממנו, ובני ישראל ממתנינים למצוה זו בתשוקה נפלאה – מתי כבר יגיע הרגע שיוכלו לקיים את המצוה, וכאשר מגיע הרגע של עשיית הברכה בפועל – הרי זה בוודאי פועל בהם את השמחה הגדולה ביותר, ולכן על מאורע שכזה בוודאי יש לברך ברכת שהחיינו.

כדאי לפרסם ולפעול שכולם יברכו ברכת שהחיינו

וכדאי לפרסם זאת ולפעול על אחרים שגם הם יברכו ברכת שהחיינו (לאחר ברכת החמה), ולפעול זאת גם אצל מי שמצד עצמו אינו רוצה לברך שהחיינו, הנה פועלים אצלו הענין דאתכפיא, שלמרות שאינו רוצה לברך – הוא עורך "אתכפיא", כופה את רצונו ומברך את הברכה...

שעל זה לבד – שעורך "אתכפיא" לראשונה בחייו – עליו לברך שהחיינו!

ויה"ר שיעשו את ה"אתכפיא" מתוך שמחה וטוב לבב, ויברכו שהחיינו לאחר ברכת החמה.

ז. [. .] ישנו ענין נוסף להציע לעשות בעת ברכת החמה – שעל כך יקימו בוודאי רעש גדול באמת, ובאופן ד"איפכא מסתברא" ו"היתכן" וכו' וכו', אבל כבר הורגלתי לזה:

בזמן האחרון עוסקים בלהט בענין ד"משיח נאו"¹⁷, שאת זה פועלים (כמדובר כמ"פ) על ידי הענין ד"ציון במשפט תפדה ושבי" בצדקה"¹⁸, ענין התורה"¹⁹ והצדקה"²⁰.

לכן באתי בהצעה שבברכת החמה יקיימו את כל שלשת הענינים שעליהם העולם עומד

(16) תהלים קמז, יט.

(19) משפט – תורה (לקו"ת דברים א, סע"ב).

(17) ראה שיחת ש"פ תרומה ה'תשמ"א (נדפסה בלה"ק ב"יחי המלך" גליון תשסח ע' 6 ואילך). ועוד.

(18) לסיים וחותרם "עלינו" (מלקו"ש שם הע' 10 בשוה"ג).

בענין ובמעלה.

ד. ביאור העילוי דבחי' עשר שבאצילות ("עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר") לגבי בחי' אחד עשר דקדושה שלמעלה מאצילות: החילוק בין בחי' עשר לבחי' אחד עשר הוא:

עולם האצילות הוא השלימות של עולם (מדידה והגבלה) דקדושה – שלימות שמתבטאת בעשר הספירות דוקא – "עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר". ומצד הגילוי של עולם האצילות, מציאות העולם – כפי שהיא קיימת בעצם מצד בריאתו של הקב"ה – היא בעצם אלקות, עולם שכולו טוב וכולו קדושה¹³, ואין בו שום נתינת מקום לענין דהיפך הקדושה. בחינה זו האירה בגלוי בעוה"ז בתחלת הבריאה (קודם החטא), ושלימותה תהי' לעתיד לבוא, כאשר יראו שוב איך שהעולם הוא בעצם אלקות, טוב וקדושה בלבד.

ובעבודה – זו עבודת הצדיקים, עבודה בטוב וקדושה עצמה, "תמידים כסדרם"¹⁵.

אלא שאח"כ נוסף הענין דלעומת-זה ע"י חטא האדם, שע"ז ניתוספה בחי' אחד עשר (אחד יותר מעשר), שבחי' זו מרמזת על בירור והפיכת הלעומת-זה (שמתבטא במספר אחד עשר¹⁶) שניתוסף ע"י חטא האדם (ולא כפי שהעולם הוא בעצם מצד בריאתו של הקב"ה בתחלת הבריאה). ובעבודה – זוהי עבודת התשובה. ולכן נקראת בחי' זו **אחד עשר** (אחד יותר מעשר) – כיון שבזה ניתוסף ענין חדש (לגבי בחי' עשר), סוג חדש של זכויות¹⁷ – "זדונות נעשו לו זכויות"¹⁸, שענין

(15) ע"פ נוסח תפלת מוסף.

(16) תו"א ב, סע"ב ואילך. ועם הגהות – אוה"ת תולדות קנב, א. ואילך. בלק ע' תתקנח-ט. המשך תער"ב ח"א פר"י ואילך. סה"מ תרנ"ד ע' סה ואילך. תרפ"ז ע' קפ ואילך. תש"ב ע' 80 ואילך. ועוד.

(17) ראה לקו"ש ח"ז ע' 186 ואילך. וש"נ.

זה אינו נמצא בבחי' עשר המבטא רק את הזכויות שע"י התומ"צ אשר הם מלכתחילה קדושה.

ויש בזה מה שאין בזה, לאחד עשר יש מעלה על עשר, ולעשר יש מעלה על אחד עשר.

ה. אך כאשר נמצאים "בעשור לחודש הזה", כשמאירות עשר הספירות דאצילות, ובפרט שזהו "בעשור לחודש" ניסן, שניסן ענינו עבודת הצדיקים¹⁹ – מורגשת אז דוקא המעלה והשלימות דבחי' עשר אפילו לגבי בחי' אחד עשר דקדושה – "עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר":

עשר מורה על העולם כפי שעומד בשלימותו – שהכל חדור בקדושה, ולגמרי אין מקום לענין של היפך הקדושה.

משא"כ בחי' אחד עשר נותנת מקום לענין של לעו"ז, אלא שאח"כ נפעל בירור והפיכה של הלעו"ז, אבל בינתיים היתה נתינת מקום ללעו"ז. ויתירה מזו: אפילו לאחר התשובה, הבירור והפיכת הלעו"ז – נותר עדיין איזה רושם ממנו. כמובן מכך שביחד עם זה שעבודת הבעל תשובה צריכה להיות מתוך שמחה [במכ"ש מקיום שאר המצוות שצ"ל²⁰ בשמחה ובטוב לבב, עאכו"כ מצות התשובה המתקנת את כל המצוות²¹], צריך להיות אצלו גם רגש של **מדידות**²² [לא עצבות ח"ו²²].

אבל מצד בחי' עשר (אצילות) ישנה רק מציאות של טוב וקדושה – עבודת הצדיקים, שאינה מותירה מקום כלל לענין של היפך

(18) יומא פו, ב. ושם: נעשות.

(19) סה"מ תרכ"ו ע' ג. וראה אוה"ת בא ע' רנז ואילך (כרך ח') ע' ב'תתקטז ואילך. סה"מ תרנ"ד ע' קלח ואילך.

(20) רמב"ם הל' לולב ספ"ח.

(21) ראה סהמ"צ להצ"צ מצות וידוי ותשובה. ובכ"מ.

(22) תניא פל"א.

הקדושה – כפי שהי' בתחלת הבריאה (קודם החטא), שהעולם כולו הי' רק טוב וקדושה, כיון שאז בחי' אצילות (בחי' עשר ולא אחד עשר) האיר בגלוי בעוה"ז.

והשלימות בזה תהי' לע"ל: "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ"²³, כשכל העולם יהי' רק טוב וקדושה (כמדובר לעיל²⁴ שהעבודה אז תהי' עליות בקדושה גופא) – עבודת הצדיקים.

[. .] ולפי זה מובן גודל העילוי ד"בעשור לחודש הזה", בחי' "עשר ולא תשע עשר ולא אחד עשר": ביום זה מודגש איך שהעולם עומד בשלימותו – מעין המצב שהי' בתחלת הבריאה, ועוד יותר – כפי שהי' העולם בשלימות לעתיד לבוא!

ו. ע"פ הנ"ל מובן שהלימוד הכללי הנ"ל²⁵ משבת הגדול [שבה אירע הנס ד"למכה מצרים בבכוריהם", שענינו של נס זה – שהעולם מצ"ע נלחם בעניני העולם ("וועלטישיקייט")], השלימות דמציאות העולם, שמציאות העולם גופא מגלה את גדלות ה' – לימוד זה נמצא בהדגשה יתירה בקביעות "שבת הגדול" בשנה זו "בעשור לחודש הזה" (אותה הקביעות שהיתה בשנה הראשונה ביציאתם ממצרים, כשארע ה"נס גדול") – כאשר מאירות עשר הספירות דאצילות, שמגלות איך שפנימיות מציאות העולם כולה טוב וקדושה, ובבחי' זו אין ענין של היפך שמפריע לעבודת ה', אלא אדרבה – העולם מוכן לגמרי כדי לסייע לבני ישראל בעבודתם, וכפי שהדבר מתבטא בעולם עצמו, שנפעל "למכה מצרים בבכוריהם", שהעולם גופא (לא רק שאינו מהוה סתירה לאלקות, אלא אדרבה – הוא)

(23) זכרי' יג, ב.

(24) כנראה הכוונה לסוף השיחה שלפנ"ז בהתוועדות (סה"ש תשמ"ו ח"ג ע' 113).

(25) שיחה שלפנ"ז בהתוועדות (סה"ש תשמ"ו ח"ג ע' 96).

מגלה אלקות (היפך הענין דכלות הנפש – שעוזבים את העולם מכיון שהוא מהוה סתירה לעבודתו),

ועוד יותר מזה – שהעולם מוכן ומוכשר לגמרי לגאולה האמיתית והשלימה, שבה יראו בגלוי איך שהעולם כולו טוב וקדושה.

וההוראה מכך היא (כנ"ל) – שבעמדנו בשבת הגדול "בעשור לחודש הזה", ישנה נתינת כח מיוחדת לעשות את העבודה בעולם ביתר שאת, מכיון שהעולם לא רק אינו מהוה שום סתירה לעבודתו, אלא אדרבה – העולם עוד מסייע לו בעבודתו.

ולכן אל לו ליהודי לנעול את עצמו בפני העולם ולעסוק רק בתורה ומצוות, אלא אדרבה – עליו לצאת ולעשות את העבודה בעולם, בידעו שהעולם כבר מוכן ועליו רק גלות זאת בפועל.

ז. [. .] ע"פ כל הנ"ל מובנת ההוראה בפשטות:

בעמדנו בשבת הגדול, "בעשור לחודש הזה" [. .] – יהודי צריך לדעת, שכל ענינים אלו מדגישים ונותנים כח שהעולם מצד עצמו מוכן ומוכשר לגאולה העתידה!

שבאמת כבר הי' לעולמים מעין זה בזמן יעקב אבינו:

כאשר יעקב נפגש עם עשו – אמר עשו ליעקב "נסעה ונלכה"²⁶, זאת-אומרת שעשו הבכור ("בכורי מצרים") הודיע שמצדו הוא מוכן לקיום היעוד²⁷ ד"ועלו מושיעים בהר ציון לשפוט את הר עשו".

אבל בפועל יעקב אמר לו "הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי גוי"²⁸, ולכן "אני אתנהלה לאטי גו' עד אשר אבוא אל אדוני

(26) וישלח לג, יב.

(27) עובדי' א, כא. וראה פרש"י עה"פ וישלח שם.

(28) וישלח שם, יג.

ה. המסקנא מכל האמור לעיל בנוגע לפועל:

שגם נשים ובנות יערכו ברכת החמה, וגם הן יעשו זאת "ברוב עם הדרת מלך"⁸ ובכל ה"שטורעם", בדיוק כמו האנשים, ושלא יערכו זאת כל אחת בביתה, אלא כפי שהאנשים הולכים לבית הכנסת ועושים ברכת החמה בחצר בית הכנסת "ברוב עם הדרת מלך" – כך גם הנשים יעשו כן מחלון בית הכנסת או בחצר בית הכנסת "ברוב עם הדרת מלך" ובכל ה"שטורעם".

מובן מאלי שידאגו לכך שלא יהי' שום ענין של תערובות ח"ו, שאזי ענין זה גופא ידגיש את הענין ד"כל כבודה בת מלך פנימה"⁹, שלמרות שאנשים ונשים מתאספים יחד לערוך ברכת החמה "ברוב עם" – הם עומדים בנפרד. ונמצא, שמנצלים את ענין ברכת החמה גופא להדגיש את הענין ד"כל כבודה בת מלך פנימה", וחיוזק היהדות בכלל.

ובפרט כמודגש בשנה זו, שהיא "שנת הקהל" – "הקהל את העם האנשים והנשים והטף גוי"¹⁰.

וכאמור לעיל – מבקשים בפירוש שגם הנשים תערוכנה ברכת החמה ברוב עם, וכמוזכר לעיל¹¹ מה שכותב החתם סופר¹² שזהו דבר פלא מדוע נשים אינן מברכות ברכת החמה, וכך גם מדוע לא מברכים ברכת שהחיינו לאחר ברכת החמה.

*

ברכת החמה הוא דבר נפלא שאין למעלה ממנו

ו. [בנוגע לברכת שהחיינו:] לדעתי כדאי שיברכו ברכת שהחיינו אחר ברכת החמה¹³ – על יסוד דעת אדמו"ר הזקן שברכת שהחיינו היא רשות¹⁴ [. .], ועל יסוד זה פסק גם הצמח צדק והורה לנהוג כך בפועל בקריאת המגילה ביום הפורים דשנת תרכ"ה¹⁵.

ולזה ניתוסף גם שברכת החמה קשור בענין של שמחה – כי כאשר יהודים מתקבצים יחד באופן ד"ברוב עם הדרת מלך" בכדי לברך את ברכת החמה – רואים בפועל שזה מביא וקשור לשמחה, ויש בזה ענין של שמחה, ובפרט שברכת החמה הוא מאורע שמתרחש אחת לעשרים ושמונה שנה – הרי בוודאי שכאשר יהודים נאספים יחד לקיים מצווה זו, זה פועל אצל כולם התעוררות של שמחה וכו'.

ומטעם זה (לא רק אפשר אלא גם) צריך לברך ברכת שהחיינו אחר ברכת החמה [ועפ"ז תוסר סברת הטוענים שאין לערוך ברכת שהחיינו אחר ברכת החמה מכיון שאין לזה קשר עם שמחה].

(8) משלי יד, כח. וראה אנציק' תלמי' בערכו. וש"נ.
(9) תהלים מה, יד. וראה רמב"ם הל' אישות פי"ג ה"א.

(10) וילך לא, יב.

(11) שיחות קודש תשמ"א ח"ג ע' 30.

(12) שו"ת חת"ס חאו"א סנ"ו.

(13) בסדר ברכת החמה שנדפס בלקו"ש חכ"ב ע' 201 ואילך הובא כדלקמן: מנהגנו לברך גם ברכת

שהחיינו ו"טוב שיוציא אדם א"ע מידי ספק ברכה וילבוש מלבוש חדש בענין שצריך לברך עליו שהחיינו בשעת הלבישה כו' או יקח פרי חדש ויניחנו לפניו בעת הברכה ויברך שהחיינו ויהא דעתו גם על המלבוש או על הפר"י (ע"פ לשון אדה"ז בשו"ע שלו סת"ר ס"ו).

(14) ראה פס"ד להצ"צ בסופו בלקוטיים. וש"נ.

(15) הובא ב"הערות כ"ק אדמו"ר שליט"א לפס"ד שם ע' תכ"ט.

שישנו אצל יהודים, שכל אחד קורא עיתונים! אלא שאחד קורא אותם בהחבא כדי שנכדו לא יבחין בכך, ואילו השני כבר התרגל לזה ואין לו בעיה לקרוא מול עיניו של נכדו, אף שידוע וכולם יודעים שאין זה מתאים לציווי ד"כל מעשיך יהיו לשם שמים"⁴.

כוונת הדברים אינה כדי שישמעו זאת ולאחר מכן ילכו לטייל, או יחשבו שבכך שנדחפו והתייגעו בהתוועדות יצאו ידי חובתם... אלא הכוונה היא שיהיו מונחים במה שדובר, שיהיו מונחים בפירוש רש"י שדובר וכו' [..].

הכרח גמור שגם נשים ובנות יערכו ברכת החמה

ג. חזרה לענייננו: מכיון שישנו כזה חושך כפול ומכופל, יש לחזק יותר את כל העניינים הקשורים ליהדות – ולכן מבקשים שיפעלו גם על נשים ובנות שיערכו ברכת החמה, שזה יחזק יותר את יהדותם.

ועל-ידי עשיית הברכה, הרי זה שולל את טענת והנחת העולם שהשמש היא מציאות נפרדת כשלעצמה ובכל ה"שטורעם", שהיא פועלת את ענין החמימות והקרירות בעולם, הענין דחורף וקיץ וכו' –

וכשעושים ברכת החמה להקב"ה – "ברוך... עושה מעשה בראשית"⁵, מכריזים בזה ומודיעים שכל התוקף של השמש הוא לא ח"ו מצד עצמה אלא רק מהקב"ה, וכאשר רואים את הכוח והפעולה של החמה, מכירים עוד יותר את גדלותו של הקב"ה.

ובסיום ברכת החמה אומרים "עלינו לשבח... שהם משתחווים להבל ולריק", שזה כולל גם את אלו המשתחווים ועובדים לחמה וללבנה, שזה הכל "להבל ולריק".

לכן, בחושך כפול ומכופל של גלות זו, הרי זה הכרח גמור שגם נשים ובנות יערכו ברכת החמה, בכדי לחזק את יהדותן ככל שניתן ולשלול את השפעת והנחת העולם.

יתירה מזו: אם יאמרו להן לא לברך את ברכת החמה – הרי (לא רק שזה לא יחזק את יהדותן, אלא אדרבה) זה יפעול בהן חלישות.

אם-כן נשאלת השאלה: כיצד אפשר ליטול מהן זכות זו שמתרחשת פעם בעשרים ושמונה שנים – לעשות ברכת החמה!?

ד. ועוד ועיקר:

מבואר בכתבי האריז"ל⁶ ובזוהר, שדורנו זה (דרא דעקבתא דמשיחא) הוא הגלגול של הדור שיצא ממצרים.

וכפי שהיה בדור שיצא ממצרים, שכשם שהאנשים אמרו את שירת הים, "אז ישיר"⁶, כך גם התרחש אצל הנשים שאמרו שירה, כמ"ש⁷ "ותקח מרים הנביאה גו' את התוף בידה ותצאנה כל הנשים אחרי' בתופים ובמחולות" – כך גם צריך להיות (מעין זה) בברכת החמה, שבדיוק כפי שהאנשים צריכים לעשות זאת, כך צריכות גם הנשים לעשות.

(4) אבות פ"ב מ"ב. וראה רמב"ם הל' דעות ס"ג. שער הגלגלים הקדמה כ. לקוטי תורה וספר תוש"ע א"ח סרל"א. הליקוטים שמות ג, ד.
(5) ע"פ מש"כ אדה"ב בסידורו סדר ברה"נ פ"ג סט"ו (6) בשלח טו, א. (7) שם, כ.

שעירה"²⁹. כלומר, שגם יעקב מצד עצמו מוכן לגאולה, אך³⁰ עליו עוד להתחשב עם בירור הניצוצות בחלקו בעולם – "הילדים רכים וגו".

ח. כיון שהתורה מספרת את זה, מובן שצריכה להיות מכך הוראה בעבודת האדם.

ובהקדים: מובן בפשטות שהתורה אינה מספרת את כל המאורעות שאירעו ליעקב אבינו³¹ – יעקב הרי חי קמ"ז שנה³², ובודאי עבד את הקב"ה בכל ימיו, שהרי "האבות הן המרכבה"³³, כמבואר בתניא³⁴ ש"כל ימיהם לעולם לא הפסיקו אפי' שעה אחת מלקשר דעתם ונשמתם לרבון העולמים כו"; אך כאשר יצרפו את כל הסיפורים שישנם בתורה אודות יעקב אבינו (הן בתושב"כ והן בתושב"ע)³⁵ – הם יתפסו משך זמן קצר בלבד, שלא בערך לגמרי לקמ"ז שנה שיעקב חי!

מוכרחים לומר שהתורה מספרת רק על עניינים שמהווים הוראה לכל בני" עד סוף כל הדורות ("מעשה אבות סימן לבנים"³⁵), וע"ד מ"ש על ענייני נבואה³⁶ – ש"נבואה שהוצרכה לדורות (ללמוד תשובה או הוראה) נכתבה, נבואה שלא הוצרכה לדורות לא נכתבה".

ועפ"ז מתעוררת השאלה: מהי התועלת בסיפור הדברים שעשו אמר "נסעה ונלכה" ויעקב אמר "אני אתנהלה לאטי" – כאשר הדבר בין כך לא יצא לפועל!?

ט. והביאור בזה, ישנה כאן הוראה בנוגע לפועל:

יהודי צריך לדעת, שישנו חלק בעולם (עשו) שמצד עצמו הוא כבר מוכן לגאולה העתידה! ועד כדי כך, שהחלק בעולם (עשו) בא לבד ומכריז ומודיע ליהודי "נסעה ונלכה" – בוא נלך כבר לגאולה!!

אלא שכעת נוסף עליו לגבי זמנו של יעקב: בימינו אלו, לאחר כל העניינים של מעשינו ועבודתינו שפעלו במשך קרוב לאלפי שנים שנות גלות – בודאי אין עוד מקום למניעה (כבזמן יעקב) שעוד לא גמרו את בירור הניצוצות, "הילדים רכים והצאן והבקר עלות עלי", כיון שבודאי סיימו כבר את כל הברורים³⁷.

ובמכ"ש מכך שכבר בזמן הש"ס אמרו³⁸ ש"כלו כל הקיצין", ובהדגשה – "קיצין" לשון רבים, ז"א, לא רק קץ אחד, כמ"ש בדניאל³⁹ "קץ הימין" (או "קץ הימים"⁴⁰), רק "קיצין" לשון רבים, ובזה גופא – "כל הקיצין"!

וכיון ש"כלו כל הקיצין", מובן שבודאי ביררו כבר את כל ניצוצי הקדושה – כידוע הביאור של אדמו"ר האמצעי בשערי אורה⁴¹ אודות ב' אופני הגאולה ד"בעתה"⁴² ו"אחישה"⁴² – שבכל אחד מהם ישנה מעלה: המעלה ד"בעתה" שהיא תהי' לאחרי שלימות כל הברורים, ולא ישארו שום ניצוצות שלא

(37) וראה "יחי המלך" תקמו ע' 9: "עכשיו, ברגעים האחרונים בגלות, שהנה זה משיח צדקנו בא – אזי הילדים שפעם היו "רכים", עתה אינם "רכים", והם מחכים למשיח בתשוקה גדולה". וראה גם ב"יחי המלך" שו ע' 3 ואילך.
(38) סנהדרין צז, ב.
(39) בסופו.
(40) זח"א נד, סע"א. סב, סע"ב. אוה"ת ר"פ מקץ. וש"נ. ס' הליקוטים-דא"ח צ"צ ערך קץ הימין. וש"נ.
(41) ד"ה ביאור לבוש מלכות פצ"ד ואילך.
(42) ישע"י ס, כב. וראה סנהדרין צח, א.

(29) שם, יד.
(30) ראה גם לקו"ש חכ"ה ע' 364 (וסה"ש תשמ"ז ע' 128).
(31) ראה גם שיחת ש"פ וישלח – סה"ש תשמ"ז ח"א ע' 827 ואילך.
(32) ר"פ יוחי.
(33) ב"ר פמ"ז, ו. פפ"ב, ו.
(34) רפל"ד. וראה שם פכ"ג ופל"ט.
(35) ראה לקו"ש ח"ה ע' 79 הערה 20. חט"ו ע' 76 (ועוד). וש"נ.
(36) מגילה יד, א (ובפרש"י).

י. ובנוגע לפועל – ישנה ההוראה מהסיפור בתורה אודות עשו ויעקב, שהעולם עצמו מודיע ומכריז שהוא מוכן ללכת לגאולה האמיתית והשלימה.

והוראה זו עומדת בהדגשה ובגלוי בשבת הגדול, "בעשור לחודש הזה" (עם כל שאר מעלות הנ"ל שביום זה). ובפשטות: **שהיום ממש כל העולם מוכן לגאולה האמיתית והשלימה, ורק צריכים שהיהודי יגלה ויביא ("אראָפּרענגען") זאת בפועל!**

ומה שישנה השאלה: הרי נותרו ד' ימים עד לזמן חירותנו (שבהם יש לעסוק בהכנות לקרבן פסח), שאלו הם ד' ימי הכנה וביקור [בנוגע לפסח מצרים⁴⁴, ומעין זה גם ישנו בפסח דורות – אע"פ שלקחתה השה בפסח דורות אינה צ"ל ד' ימים לפני שחיתתו⁴⁴] – הרי זו עבודה **בפני עצמה**; אבל **בכל יום ויום בפ"ע** הרי "אחכה לו בכל יום שיבוא".

ועאכו"כ ביום סגולה כשבת הגדול – יכולה וצריכה כבר לבוא הגאולה בפועל ממש!

נתברר⁴³, כיון שאפי' ניצוצות אחדים הם גם ניצוצי קדושה ויש להתחשב בהם [. ועד"ז ישנה מעלה ב"אחישנה" – כפי שמבאר שם.

אך כאשר המצב הוא ש"כלו כל הקיציץ", בודאי שאין אז שום חשד שנשארו ניצוצות אחדים (כפי שהי' בזמן יעקב), אלא בודאי כבר נמצאים לאחרי כל הבירורים – ובמילא העולם כולו מוכן לגאולה!!

הסיבה היחידה מדוע תקועים עדיין בגלות היא... – מצד **עקשנות!**... יהודים מתעקשים, עקשנות של היפך הקדושה, ומאיזו סיבה שונה ומשונה לא רוצים לצעוק "עד מתי"...

עקשנות זו אינה מובנת כלל גם בשכל – כי אפי' אחד כזה שמשכנע את עצמו שטוב לו בגלות, הרי גם הוא מאמין שתמיד יכול להיות לו יותר טוב – במילא, בגלל זה לבד יש לך לצעוק "עד מתי" ושאתה רוצה את הגאולה, שאז יהי' לך יותר טוב! אעפ"כ – מתעקשים ולא רוצים לצעוק...

(43 ראה ל"ת, ס' הליקוטים (להאריז"ל) ושער המצות עה"פ שופטים יט, ח. סה"מ תקס"ה (כרך ב) ס"ע תשצט ואילך.

(44 פסחים צו, א. מכילתא בא יב, ו. ועוד.

המדור מוקדש

לזכות ר' **יעקב מיכאל הלוי בן עלקא** וזוג' מרת **אסתר** בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: **מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי** שיחיו **גינזבורג**

ולזכות זקניהם: מרת **עלקה** תחי' בת רייזל ומרת **בלומה גוטה** תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו יתיכף ומיד ממש

המדור הבא – זמן הגאולה – מוקדש

לזכות ר' **מיכאל נחמיה** בן חוה **אסתר** וזוג' **רחל יפה** בת מינדל שיחיו ולזכות מרת **חי' רחל** בת **שפרינצא שנאל** שתחי' ולזכות **אורי אהרן יואל** בן מינדל וזוג' **בתייה דות** בת שרה שיחיו וילדיהם: **שטערנא שרה** ו**שמואל** שיחיו

ולזכות **שושנה חסיה** בת מינדל לזיווג הגון, ולזכות **דוד יעקב** בן מינדל לרפ"ש בגו"ר ולזיווג הגון ולזכות **יוסף יצחק** בן רייזל פרומה לברכה והצלחה בגו"ר ולזכות **צבי** בן חי' רחל לרפ"ש וקרובה

לגרש את חושך הגלות במעמד ברכת החמה

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. [.] בנוגע לברכת החמה, הנה מצד הענין ד"בקעה מצא וגדר בה גדר¹, צריכים לפעול שגם נשים ובנות יצאו לערוך ברכת החמה, וכדלקמן.

וראים לאחרונה, שמצד החושך כפול ומכופל של הגלות, נעשו כמה ענינים מבהילים גם בקשר עם נשי ובנות ישראל – הענין ד"נשים חופשיות" ("וואומען'ס ליבעריישען"), שישנם כמה מנשי ובנות ישראל שטוענות ודורשות לקבל עליות לתורה ולהצטרף למנין וכיו"ב.

בכדי להנצל מזה בתקופתנו – צריך לחזק יותר את היהדות אצל נשי ובנות ישראל כפי שהיא ע"פ תורה, מה שאסור לנשים לעשות – אכן אסור, אבל אותם ענינים שמותרים לנשים, הרי שיש לחזק אותם ולפעול שיהיו בכלל אותם דברים המוכרחים לעשותם, בכדי לחזק אצלם את התורה והיהדות ובכדי למנוע את הרצון הנ"ל ללכת ולעשות דברים שהן אסורות לעשות.

לכן, יש להנהיג כך גם בנוגע לברכת החמה – שגם נשי ובנות ישראל יערכו ברכת החמה, מכיון שכעת הן זקוקות לתוספת חיזוק ובטחון ביהדות בכלל, מצד החושך כפול ומכופל גדלות.

ומכיון שזהו ענין ד"בקעה מצא וגדר בה גדר", שעושים מדבר המותר – חיוב, אזי אפילו אם ישנה שקלא וטריא האם הן צריכות לברך את הברכה, הרי מכיון שישנו היתר לזה – צריכים להפוך זאת לחיוב, היינו, שהן מוכרחות לעשות כן.

ב. באמת לא זקוקים לראיות והסברים על-כך ששורר כעת חושך כפול ומכופל של הגלות, כפי שמדברים ללא הרף על כך שהעולם מזדעזע, והרי כל אחד קורא בעיתונים שמתרחשים דברים מבהילים, ובפרט מה שנעשה בווישינגטון בימים האחרונים.

ומחפשים ע"כ הסברות וטעמים וכו', אך ישנו הטעם הפשוט: כיון שנמצאים עתה בימי הגלות האחרונים, אזי ידוע (מה שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר²) – שממש לפני תחילת אור הבוקר, החושך הוא בתוקף יותר מבשאר הלילה.

לכן בימי הגלות האחרונים ישנם ענינים מבהילים אצל בני ישראל שמעולם לא היו, ומבנ"י זה "נשתלשלו מהן"³ גם לעולם ובגוים, וכאמור הרי כל אחד קורא היום את העיתונים ("פייפער'ס"), ושם רואה מה קורה בעולם

– שהא גופא, מה שכל אחד קורא היום עיתונים, גם מראה על החושך כפול ומכופל

(1 עירובין ו, א. ק, ב. חולין קי, א. (2 לקו"ד ח"א סח, א-ב. (3 ראה תניא רפ"ג.